Copyright © 2012 Helena Pejšová. All rights reserved
Překlad: Pavla Kašparcová
Ilustrace: Šárka Vymazalová
Obálka: Ladislav Kubeš
Vydal: MUDr. Karel Pejša – nakladatelství Carolus

Tyto materiály mohou být volně tištěny a šířeny v elektronické nebo papírové podobě za podmínky, že každé takové další šíření je prováděno v nezkrácené, nezměněné verzi a zdarma. Další materiály ke stažení na www.rozhovorysezivotem.cz nebo www.krystal-sedlcany.com

ISBN 978-80-905018-0-5

Duchovní pravdy v otázkách a odpovědích

Gisela Weidner

Nakladatelství Carolus

DUCHOVNÍ PRAVDY

V OTÁZKÁCH A ODPOVĚDÍCH

Gisela Weidner

DUCHOVNÍ PRAVDY

V OTÁZKÁCH

A ODPOVĚDÍCH

(záznam rozhovorů s duchovním učitelem Hardusem)

Gisela Weidner

MUDr. Karel Pejša
Sedlčany 2012

Předmluva k vydání v německém jazyce

Obsahem i cílem nauky přinášené člověku duchovními učiteli je láska a vzájemná pomoc. Předávají lidstvu pravdy o smyslu života a usnadňují pochopení životních obtíží. Ukazují cestu k získání duchovních hodnot i k dosažení šťastné a světlé existence po ukončení pozemského života.

Duchovní učitel Hardus se snaží přiblížit tento cíl formou otázek a odpovědí. Stupňuje tak náš zájem, vede k cílevědomému myšlení a umožňuje pochopení, že můžeme dokázat realizovat vznešené pravdy v denním životě. Tento přístup zároveň prohlubuje snahu o sebepoznání a sebekontrolu. Umožňuje pevné zakotvení duchovních poznatků v našem vědomí, a uvolňuje tak prostor pro příjem dalších duchovních Pravd. Stává se impulzem probouzejícím schopnost duchovního zrání a rozvoje.

Duchovní bohatství získané pomocí správného myšlení, slov a skutků nás odměňuje vysokými úroky. Obohacuje nejen náš současný pozemský život, ale vytváří i hodnoty života budoucího.

Poklady tímto způsobem získané nepomíjejí. Nemohou být zničeny rzí nebo proděravěny molem, nezůstávají při našem odchodu na Zemi tak jako poklady hmotné. Jsou jediným majetkem, který si přenášíme do příštího života, a jejich hodnoty jsou věčné.

Bylo by moudré snažit se získat v co největší míře tento vysoký kapitál pomocí nauky, kterou nám přinášejí duchovní přátelé. Nikdo z nás nezůstane po odchodu z tohoto světa ušetřen otázky: „Ukaž, co jsi přinesl!“ Pak je bolestné přiznání: „Mé ruce jsou prázdné. Promeškal jsem příležitost získat duchovní poklad. Nesplnil jsem svou životní zkoušku, nesplnil jsem úkol, který jsem si předsevzal."

Rozhodnutí využít s rozvahou a moudrostí pozemský život, snaha vést ho cestami hodnot důstojných potomků Boha, leží v nás samých. Kéž by ve vás setba nabízená duchovními učiteli dozrála v bohatou úrodu poznání a touhy po cíli všeho bytí: „Přiblížit se k Bohu!"

Gisela Weidner

PŘEDMLUVA DUCHOVNÍHO UČITELE HARDUSE

Jsem duchovní učitel, posel Boží, který již několik desetiletí plní s láskou příkaz Stvořitele a Krista a pod řízením vysokého anděla Helia Mera vede duchovní skupinu hledající Pravdu a vnitřní Světlo. Přináším svědectví o mém a vašem Stvořiteli, kterého lidstvo nazývá Bůh, Alláh, Velký duch apod. Tento Stvořitel je věčný, neměnný, nehmotný, všemocný, nanejvýš spravedlivý, moudrý a láskyplný.

Sloužím mu oddaně a odevzdaně. Jeho příkazy přicházejí přes Krista, Helia Mera a jejich pomocníka. Jsem článkem řetězu lásky a pomoci, které vycházejí ze zákona solidarity duchů. Tento zákon vyžaduje pomoc silnějšího slabšímu, výše vývojově stojícího méně vyvinutému jedinci. My, poslové Boží, vaši duchovní učitelé, vám přinášíme pomoc a ukazujeme směr cesty k dosažení vyššího poznání věčné Pravdy.

Poznatky, které vám vysvětlujeme, leží trochu nad průměrem duchovní nauky.

Tak jako je rozdílný váš pozemský vývoj, liší se i vývoj duchovní. Ten není závislý jen na pozemských reinkarnacích, nýbrž

i na stupni intenzity vaší spolupráce s námi, vaší snahy a uvědomění si významu vnitřního růstu a aplikace poznaných duchovních hodnot do denního života.

K vnitřnímu růstu přispívají i vaše pozemské starosti, životní nepohody, těžkosti, kterými člověk roste k pochopení, porozumění a lásce vůči bližním. To jsou životní zkoušky na cestě k zdokonalování, které musí být splněny.

Soustředěně se zamyslete a poznáte, že pro přiblížení se k Tvůrci chybí lidstvu ještě mnoho vývojových stupňů, podobně jako astronomové poznávají, že mimo doposud známých planet musí být v nekonečném a jim neznámém vesmíru ještě mnoho dalších těles. Duchovní nauka přináší svědectví o vámi ještě nepoznaných dalekých prostorech a možnost pomoci vás na tyto budoucí domovy připravit.

Přemýšlíme-li dále, dojdeme k úvaze, že působení každého intelektu musí vycházet z existence vyšší inteligence. Historické události dokazují, že lidstvo všech časů bylo schopno se s touto vyšší inteligencí spojit, přijímat její působení a nauku pomocí citlivých jedinců.

My, pomocníci Stvořitele, připravujeme dnešní lidstvo na novou časovou epochu, která bude brzy následovat po současné epoše, chýlící se ke svému konci. Plníme příkaz Tvůrce a zaměřujeme naše sdělení na zachránce, určeného Stvořitelem k očistě a obnovení vaší planety, na Ježíše Krista. Jsme Jeho spolupracovníky, kteří tak jako On plní radostně vůli Všemohoucího. Nauka Krista, nauka lásky je nepomíjející jmění, nejspolehlivější a nejpevnější opora člověka v přicházejících bouřích životních přeměn.

Rozsah našeho působení je úměrný našemu vývojovému stupni. Plníme své poslání s velkou radostí, s láskou k vám a dáváme všechno to, čeho jsme schopni, v případě, kdy jste připraveni přijímat. Mou povinností je ve spolupráci s duchovními ochránci člověka prohloubit a upevnit formou otázek a odpovědí ve vašem vědomí jistotu o stálé připravenosti

duchovních průvodců vám pomáhat a vést k důvěře v jejich existenci. Odměnou této důvěry je ulehčení tíhy denního života, ochrana a bezpečné vedení, neboť duchovní ochránce, vy ho nazýváte „strážný anděl“, je nejvěrnější pomocník, přítel, kterého vám Stvořitel v dobách pozemského bytí dává k dispozici. Duchovní ochránci jsou světlí, Božím zákonům věrní poslové Stvořitele.

Posilují všechny, kteří v Něho věří, a dokazují kvalitami i skutky svého života, že ctí Jeho zákony.

Snažte se strhnout stěnu dělící pozemskou a nadzemskou existenci. Tato stěna existuje jen pro ty, kteří jsou zcela oddáni víře v pouze hmotnou realitu. Všichni však, věřící, i ti, kteří ještě k víře nedozráli, tvoří v Tvůrci a s Tvůrcem nedělitelnou duchovní jednotu. Nevěřícím, jejichž světlo je dosud zatemněno, prozáří poslové Boží tuto clonu paprsky lásky a světla, které vycházejí z jejich nauky Pravdy a vyššího Poznání.

Přináším vám bohatství, moc a sílu vnitřního míru z mé světlé domoviny. Opatrujte tento dar. Dá vám sílu k ochraně a boji proti působení negativních sil. Bůh s vámi!

Hardus

I. NEJVYŠŠÍ INTELIGENCE

Přináším vám ze své domoviny vnitřní mír, moc a sílu. Přijměte tento dar, vezměte si tolik, kolik jste schopni pojmout a unést. Snahou vašich duchovních učitelů je vést vás k samostatnému uvažování, a tím k získávání vlastních zkušeností. Naší největší radostí, naším cílem jsou vaše úspěchy, váš pokrok.

A nyní již přistoupíme k základním otázkám.

Kdo a co je to Bůh, Alláh, Velký duch nebo jak ještě lidstvo nazývá Stvořitele?

Bůh je prvotní Tvůrce, příčina všeho bytí. Bůh je Prainteligence, věčný, nepomíjející duch, disponující pro člověka nepochopitelným tvůrčím potenciálem a silou.

Jaké důkazy má lidstvo o Boží existenci?

Jaké? Vás samotné! Přemýšlejte: Bez příčiny není následku. Bůh je podstatou všeho, co člověk není schopen nejen stvořit, ale ani pochopit, protože Boží ideje jsou nesrovnatelné s lidským myšlením, vycházejícím především z hmotných aspektů života.

Proč hovoří pozemští vědci tak často o náhodách v souvislosti s Velkým třeskem v počátečních periodách prvotního stvoření?

Vaše přísloví říká: „Mistra poznáš podle jeho díla!" Problém si můžeme ujasnit další otázkou: Kdo stvořil náhodu a kdo je tvůrcem Velkého třesku, pokud je opravdovou realitou? Pozemská věda užívá

výrazu náhoda, protože nechce použít slova Stvořitel, jehož existenci a tvorbu neuznává. Volí raději pomocné výrazy, i když si je plně vědoma, že žádný člověk není schopen stvořit například to, co vy nazýváte přírodou nebo životem. Proč popírá Stvořitele? Kdo neuznává vyšší sílu, než je on sám, propadá pýše. A jak praví známé přísloví: „Pýcha předchází pád." Jestliže někdo popírá nadřazenost Stvořitele, je domýšlivý a pyšný, nechce uznat žádnou sílu nad sebou. Tento úkaz byl zjevný již při prvním provinění proti Božím zákonům. Vedlo k pádu prvních bytostí, ztrátě jejich fluidálního těla, čistoty nadzemského domova. Stejný princip se šíří celé epochy lidského bytí a roste bez hranic.

Je Bůh celkem?

Ano. Bůh tvoří celek. Všechno to, co vy lidé říkáte o Bohu, vychází z nedokonalosti vašeho myšlení a představ.

Již dávno před Kristovou inkarnací na Zemi bylo řečeno, že si člověk nemá dělat obrazy o Bohu. Proč? Zcela jednoduše proto, že lidská nedokonalost není schopna pojmout a pochopit dokonalost. Mnozí výzkumníci došli k poznání, že příroda, planety, sluneční systémy a celý vesmír jsou obrazem Božím. Je to správné?

Je-li vaše odpověď „ano", potvrzuje představy panteismu, že Bůh a svět jsou identičtí. V minulé otázce jsem však tvrdil, že Bůh je nezměnitelný, svobodný. Kdyby Bůh představoval celý vesmír, došlo by k velkému protikladu. Znáte z vědeckých hypotéž (ale stačí pozorovat vlastní obličej v zrcadle), že hmota podléhá změně. Bůh je však síla a inteligence beze změn, bez počátku, bez konce, příčina i důsledek, Stvořitel života a všech životních jevů. Bůh však není osobnost. Osobnost vyrůstá ze spojení ducha a hmoty, přičemž hmota podléhá změně. Představa Boha v tomto pojetí je nesprávná. Bůh je věčný, nikdy nestvořený Praduch. Panteistické myšlení není správné, protože Tvůrce působí ve svých stvořeních a také skrze ně. Stvoření nejsou Bohem samým, nýbrž jeho dílem. Jsou proměnlivá, ale Stvořitel je neměnný.

Je lidstvo pomocí vědy schopno prozkoumat tajemství podstaty Boha?

Není. Tvůrce nevložil do vývojového stupně současného lidstva schopnost poznat Jeho podstatu prostřednictvím výzkumné činnosti. Člověk není schopen ani podrobněji poznat tajemství vyšších Božích zákonů. Až se jednou lidský duch zacloněný hmotou oprostí od závoje nevědomosti, vystoupí ve vývojových cyklech a dosáhne duchovní zralosti, pak toto tajemství pochopí.

Je totožná pravěká podstata Stvořitele s pravěkou inteligencí?

Pravěká inteligence Stvořitele je významnou složkou podstaty Boha. Obě ústí ve stejném duchovním principu, což znamená, že z vašeho hlediska tvoří oba pojmy jediný celek.

Existují ve vesmíru prázdné prostory a je vesmír sám nekonečný?

Ano, vesmír je nekonečný. Kdyby tomu tak nebylo, co by mělo být za jeho hranicemi? V božském tvoření není nic bezúčelné. Proto neexistují ani prázdné prostory ve vesmíru. To, co je pro vás prázdné, je naplněno substancí, kterou nejste schopni svými smysly postřehnout.

Co jsou duchovní bytosti?

Inteligentní individuality vesmírného života, žijící a působící mimo hmotné světy.

Byly duchovní bytosti stvořeny na počátku prvotního tvoření, nebo vznikají stále nové?

Tvůrce tvoří neustále, řada nových bytostí není ukončena, jejich existence je nekonečná. Jejich duchovní svět je nejvyšší v hierarchii

světů a existoval dříve než světy ostatní. Bůh stvořil bytosti čisté, ale ne dokonalé, se stejnými náklonnostmi vůči zlu i dobru. Nedobří jsou produktem své vlastní vůle. Také moudrost a Boží láska se odráží ve svobodné vůli, schopnosti dané každému stvoření. Rozhodne-li se bytost pro zlo, je za ně sama zodpovědná a musí je sama odčinit. Bohu je trest cizí. Bůh je láska. Trest nebo odměnu volí každé stvoření samo a výsledkem této volby je nutnost odčinění nebo odměny.

Tato otázka je na první pohled jednoduchá, vyžaduje však hodně duchovních znalostí. Mnozí o sobě říkají, že jsou již prastaré duše. Mají-li pro toto tvrzení důkazy, nevím, ale může být pravdivé. Jestliže je pravdivé, pak je to pro ně smutné. Proč? Protože jsou stále ještě na vývojovém stupni podmíněném hmotnou existencí, stupni nevědomého člověka, ačkoliv již za nimi 1eží nesčíslné časové periody, v nichž promeškali příležitost k růstu.

Mohou být duchovní bytosti současně na několika místech?

Jejich rozdělení není možné. Ani u samotného Stvořitele to není možné. Každý vysoce vyvinutý duch je světlým středem, od něhož vychází do všech stran silné záření, což vede k domnění, že je současně na více místech. Můžeme použít hmotné přirovnání. Vidíme slunce, je jen jedno jediné a vrhá své paprsky do nedozírné dálky, aniž by se rozdělilo. Vzdálenost a síla záření jednotlivých duchů odpovídá stupni jejich duchovní čistoty.

Čím tvořil Tvůrce svá stvoření?

Působením své tvůrčí vůle a prainteligence. Připomeňme si slova Genesis: „Bůh řekl budiž světlo a bylo světlo." Světlo je energie a životní podstata všeho bytí. Jediné, co pochopíte, je to, že světy byly tvořeny zhuštěním hmoty rozptýlené v prostoru. Země ukrývala ve svém klínu organické zárodky, které čekaly na příznivé okolnosti k růstu. Po ústupu síly, která rozdělovala základní organické síly,

se tyto spojily, a tím byl umožněn růst organickým zárodkům života. Před stvořením Země se nacházely organické elementy ve fluidálním stavu ve světových prostorech. Zárodek lidství je v těchto organických elementech. Proto bylo řečeno, že člověk byl stvořen z hlíny.

Jeho vývoj probíhal v různých časových úsecích. Fyzické a společenské rozdíly mezi lidskými rasami vycházejí i z klimatických a životních rozdílností. Celé lidstvo však tvoří jednu rodinu, ačkoliv různé národy mají odlišné představy o Tvůrci a jeho tvoření. Bibli je nutno rozumět jako alegorii. Poznatky fosilního rázu například přinášejí poznání, že zmíněných šest dní v procesu tvoření odpovídají v podstatě stejnému počtu vývojových period, z nichž každá trvala přibližně tisíce století. Člověk však není vždy schopen rozumět jejímu symbolismu.

II. DUCHOVNÍ BYTOSTI

Mají duchovní bytosti formu, postavu a záření?

Ano. Lidské oči je mohou vnímat jako zářící postavu vysílající silné světlo, jako zářící ovály nebo postavy tvořené nesčetnými světelnými body. I zde je rozhodujícím faktorem vývojový stupeň ducha, jeho úkol a stav, což zároveň znamená, že ne všechny duchovní bytosti se vyznačují stejnou světelnou intenzitou. Čím vyšší je duch, tím silnější světlo jej obklopuje a opačně.

Člověk potřebuje obrazy a postavy k uspokojení své obrazotvornosti, a proto již celá staletí znázorňuje duchovní bytosti hmotnou formou a vybavuje je vlastnostmi, které charakterizují jejich přednosti nebo chyby.

Je duchovní bytost schopna přispívat vlastními silami ke svému vývoji?

Tato otázka se týká i vás, obyvatel Země, neboť i vy jste ve své podstatě duchovními bytostmi.

Moje odpověď zní - ano. Čím větší je snaha, čím silnější je láska a touha, čím užší přimknutí se k zákonům Božím, tím rychleji stoupáte ve svém duchovním vývoji.

Mají duchovní bytosti již od počátku jejich stvoření vědomí?

Mají, ale ještě ne zvlášť vysoce vyvinuté. Čím více se podílejí na plnění božských zákonitostí a vývojové spolupráci, tím rychleji se vyvíjejí jednotlivá vědomí jejich vlastního Já i jejich vůle. Obojí je bezpodmínečně nutné, neboť Tvůrce vybavil svá stvoření svobodnou vůlí proto, aby mohla samostatně rozhodovat.

Mají duchovní bytosti, které se po odpadu od Boha k němu vrátily a svým úsilím získaly dokonalost, před Bohem menší hodnotu než bytosti, které zůstaly čisté a věrné?

Ne, Bůh je dokonalá bytost, Bůh je Láska, která objímá a miluje všechny s nezměněnou intenzitou, z celého srdce.

Mají prvotní duchovní bytosti - Archandělé, Cherubíni, Serafíni, Trůnové a ostatní vysocí nebeští andělé před Bohem větší význam než bytosti druhé tvůrčí periody?

Ne. Čisté, dokonalé bytosti stojí na špičce vývojové spirály, ale Tvůrce nehledí na stav, jméno a hodnost, nýbrž na intenzitu lásky k bližnímu a působení ve prospěch všeho stvoření.

Prošly duchovní bytosti - i ty nejvyšší - všemi vývojovými stupni?

Ano. Všechna božská stvoření se vyvíjejí stupeň po stupni, protože byla stvořena jen jako bytosti čisté, ale ne dokonalé. Dokonalost musí být získána jimi samými. Slůvko „jen" zní trochu jako devalvace, ale bylo by krásné, kdyby stvoření zůstala „jen" čistá. Nebyla by zde na Zemi, nýbrž v prostorách, o jejichž existenci si lidské vědomí není schopno učinit představu.

Bytosti, které zůstaly věrny Boží zákonitosti, zůstaly v nadzemských prostorách na různých vývojových stupních. Ty, které se od Boha vzdálily, se vtělily na polohmotných nebo hrubohmotných světech, přiměřeně síle svého osobního zatížení.

Existují skuteční démoni?

Jejich existence je zcela reálná, ale ne v tom smyslu, že by byli Tvůrcem jako démoni stvořeni. To je důležitý poznatek, který si dobře

zapamatujte. Démoni volili silou své vlastní vůle protirotační vývojový směr – ne jednou, ale stále znovu, mnohokrát - až došlo k jejich zhmotnění. I oni se jednou vrátí ke svému Tvůrci, který je s láskou přijme. Ale jejich návrat bude trvat dlouho. Nikdo však nebude zatracen. Milující, milosrdný, spravedlivý Otec není schopen na věky své potomky zavrhnout.

III. REINKARNACE

Jaký je účel pozemské inkarnace?

Pomocí inkarnace vás chce Tvůrce přivést k dokonalosti. Pro výše vyvinutého ducha je inkarnace posláním, pro ostatní pokáním. Příležitostí k odčinění vlastních přestupků a provinění, ale i dozráváním k naplnění božské zákonitosti, podílem na vývojové pomoci a službách lásky k ostatnímu tvorstvu.

Co se stane bezprostředně po ukončení inkarnace? Člověk nazývá tento stav smrtí.

Páska spojující duši a tělo je přetržena. Duchovní část - fluidální člověk - se odpoutá dříve či později, rychleji či pomaleji, úměrně svému vývojovému stupni z okruhu zemské atmosféry a vrací se zpět, odkud vyšel.

Je okamžik oddělení duše od těla bolestný?

Všeobecně řečeno, ne. Často trpí tělo v průběhu pozemského života mnohem více. Uvolněný duch přináší pocit štěstí, volnosti a spokojenosti. Přirozená smrt v důsledku stářím zesláblé činnosti

tělesných orgánů přichází často, aniž si je toho člověk vědom. Podobně jako zhasínající lampa, v níž došel olej.

V jakém stavu se nachází zemřelý člověk po smrti?

Tento stav je různý a je určován způsobem dřívějšího života. Jestliže byl život naplněn převážně negativními hodnotami, při sebevraždě, špatném svědomí a podobně, vzniká bolest, utrpení, hořkost, letargie, výčitky svědomí, zoufalství, až k úplnému zastření vědomí. To jsou bolestné stavy, které si člověk sám zavinil a přináší s sebou.

Správný způsob života odcházejícího přináší pocity volnosti, štěstí, extatického vytržení, pocit bezpečí, lásky, vděčnosti a podobně.

Tyto stavy potvrzují, jak je důležité volit správnou životní cestu, cestu morálních hodnot a zodpovědnosti vůči sobě samým, ale i vůči ostatním.

Mají poznatky zprostředkované duchovními učiteli vliv na dřívější nebo pozdější uvědomění si posmrtné existence?

Ano, zcela rozhodující vliv. Člověk, vědomý si posmrtné reality a nutnosti dodržování Božích zákonů, žije již na Zemi ve svém svědomí, myšlenkách a představách svůj budoucí život. S tímto vědomím odchází.

Co tvoří základ reinkarnační nauky?

Spravedlnost a láska Stvořitele k jeho potomkům. Reinkarnace vysvětluje budoucnost, ale částečně i minulost. Je osvědčeným pomocníkem při vyrovnání lidského provinění životními zkouškami a posiluje naději pro budoucí život.

Jak reinkarnační nauka vysvětluje budoucnost?

Zcela jednoduše: "Co zaséváš, to sklízíš!" Tím je částečně vysvětlena i vaše minulost, protože to, co dnes sklízíte, jste v minulosti zaseli. Je to opravdu jednoduché. Boží zákony se vyznačují jednoduchostí.

Co je hnací silou vývoje - planety, sféry, duchovní bytosti nebo lidé?

Nejen planety a sféry, ale i duchovní bytosti a lidstvo jsou podřízeny všeobecnému zákonu pokroku. Vaše nynější domovina, Země, projde již brzy radikálními proměnami. Lidé, kteří budou žít na nové Zemi, se budou cítit jako v ráji.

IV. NADZEMSKÉ SFÉRY

Kdy a v jakých časových odstupech dochází k inkarnaci?

Obojí je podmíněno stupněm duchovního vývoje a poznání inkarnovaného. Duše, která je schopna uvědomit si vlastní chyby a slabosti, se snaží vší silou své vůle dosáhnout inkarnace. Duše vlažné nebo ty, kterým tato schopnost vědomí chybí, jsou připravovány k inkarnaci v určitých časových úsecích. Tento časový odstup - podle našeho úsudku - kolísá mezi několika dny až několika staletími, případně dobou ještě delší.

Změní se vnímavost duše v nadzemské oblasti ve srovnání s vnímavostí pozemskou?

Schopnost vnímání duše je podmíněna její duchovní zralostí. Čím více se blíží duchovní dokonalosti, tím vyšší je její vnímavost v její životní sféře, tím více žije v souladu se zákony zde působícími tak, aby se přiblížila dokonalosti.

Duše stojící na nižší vývojové úrovni musí často vynaložit velkou námahu a projít mnohá soužení, aby rozeznaly duchovní hodnoty a získaly z nich důležité poznatky.

Jak si představuje více nebo méně duchovně vyvinutý jedinec svoji přítomnost v nadzemské oblasti?

Rozdíl je takový, jako výsledek pozorování dobře vidícího, špatně vidícího a slepého člověka.

Proč se chce výše vyvinutá duchovní bytost inkarnovat na Zemi, jež je jednou z nejníže stojících planet v duchovním vývoji?

Důvody jsou následující:

1. Pomoc duším na nižším stupni vývoje,
2. být příkladem, jenž vede k následování,
3. působením jako učitel a vychovatel inkarnovaných lidských duší,
4. k získání vyššího vývojového stupně pro vlastní duchovní zdokonalení.

Proč je málo vyvinutá osobnost inkarnována mezi jedince jí podobné?

Každá inkarnovaná duše přichází do společnosti a prostředí, kde má největší možnost splnit své životní poslání.

Nutí Stvořitel duše k inkarnaci?

Ne. Žádná duše není k inkarnaci nucena. Nachází-li se v naprosté nevědomosti a není-li schopna nasazení vlastní vůle (svědčí to o velmi nízké vývojové úrovni), uplatňuje se Zákon podpory vyplývající ze Zákonů lásky a pomoci. Aby nemusela celé aeony trpět, je vedena k tzv. inkarnaci smíru. Není to ovšem nátlak, neboť tato duše si není schopna uvědomit, co je pro ni prospěšné a co ne. Není to násilí, nýbrž pomoc ve smyslu lásky k bližnímu, pomoc přinášející probuzení a rozvoj vlastního vědomí.

Někteří byli na Zemi uctíváni a obdivováni jako "velcí" lidé, po smrti jsou však zcela "malí". Pociťují tuto změnu jako ponížení?

Jestliže jejich pozemským skutkům chyběla spravedlnost, porozumění, láska a další kladné hodnoty, pak pociťují hořké ponížení. Zvláště v případech, kdy byli domýšliví a panovační.

Nezapomínejte, že vaši duchovní ochránci jsou stále po vašem boku. Odcházejí, když je vytlačujete nedobrými myšlenkami, slovy a skutky. Pak se na jejich místo derou jiné bytosti - bytosti temnoty.

V. NEGATIVNÍ SÍLY

Proč svádějí negativní duchovní bytosti lidstvo k nedobrým činům?

Výchozím faktorem je závist a nepřejícnost všeho druhu. Ale i okrádání člověka o jeho životní sílu. Vyživují se jí, ještě pomocí ní brání člověku se přibližovat ke Stvořiteli. Přejí si, aby se člověku dařilo tak, jako se daří jim, a to je, věřte, nedobrý stav.

Jaké pocity mají zlé bytosti při setkání s člověkem, který má jim podobné vlastnosti?

Pocity škodolibosti a zlého uspokojení, že neexistují jen ony samy, ale že existují bytosti jim podobné.

Jaký cíl sledují duchovní bytosti věrné Bohu při setkání s negativními bytostmi?

Bytosti věrné Bohu, které se snaží zlé, negativní duše získat pro dobro, a tím jim pomoci k vzestupu z jejich nízké duchovní úrovně, jsou nazývány Misionáři duší.

Obrácením každého negativního jedince k dobru má lidstvo o pokušitele, proti němuž musí bojovat, méně.

Podle jakých znamení se rozlišují dobré a negativní bytosti?

Především je to jejich aura a čichové substance. Dobrá, výše vyvinutá duchovní bytost má vnitřně harmonickou, jemně vonící, sympatickou, zářivou auru, která působí oblažující a přitažlivou silou. Zlé, negativní bytosti vylučují zapáchající substance. Jejich neklidně plápolající, jakoby mlhavým oparem přidušené a slabé světlo aury

způsobuje bolest. Mezi vlastnostmi aury negativních duší jsou však četné rozdíly a obměny.

Jsou všechny duchovní bytosti, ať dobré či zlé, v nadzemské oblasti volné?

Neohraničenou volnost pohybu, odpovídající osobnímu vývojovému stupni, mají všechny dobré bytosti. Negativní jedinci mají volnost omezenou. Mohou se pohybovat pouze v nízkých, jim náležejících sférách. I zde je rozhodující stupeň individuálního vývoje.

Bytosti vyšších sfér, tedy bytosti s vyšší vývojovou úrovní, mohou navštěvovat i nižší sféry, mohou klesat dolů. Slovo „dolů" není zcela správné, ale odpovídá pozemské představivosti. „Vzhůru" smějí bytosti nižších sfér jen k hranici své oblasti.

Jestliže mají negativní bytosti volnost pohybu jen v jejich nízkých sférách, jak to, že se mohou pohybovat na Zemi a pokoušet člověka?

Všechno to, co cítíte, myslíte, co si představujete, mluvíte, děláte, v jakém citovém rozpoložení se nacházíte, vytváří kolem vás neviditelný energetický obal. Jestliže myslíte, mluvíte a jednáte negativně, má tento obal negativní charakter a ten přitahuje zmíněné negativní bytosti. Jak praví staré přísloví: „Stejný stejného si hledá...!"

Musíte si uvědomit, že pouhý centimetr vedle vás, před vámi i za vámi, nahoře i dole, je již „onen svět". Jakou hodnotu má tento svět, to záleží na vás.

Je-li váš energetický obal nositelem lásky k Bohu, je obklopen jemu odpovídajícími duchovními bytostmi a opačně. To znamená, že obsah vašeho tělesného obalu a charakter vašich průvodců vychází z vás samých.

Jaké jsou dorozumívací prostředky duchovních bytostí?

V nízkých vývojových sférách existuje druh komunikace ve formě myšlenkových výrazů, myšlenkových procesů, které jednotlivé bytosti přejímají. Na vyšší úrovni jsou komunikačním prostředkem různé formy telepatie! Na nejvyšším vývojovém stupni je dorozumění možné pomocí kosmické, univerzální obrazové komunikace. Je to však pouze základní rozdělení. Existuje řada možností k dorozumívání, jež lidská řeč není schopna vyjádřit.

Pokračuje pozemská láska dvou jedinců dále i v nadzemské oblasti?

Je-li pro ně láska prospěšná, pak ano. Oba milující však vlivem stoupajícího duchovního zrání poznávají vyšší formy lásky, než je láska pozemská.

VI. BOŽÍ ZÁKONY

Jaké jsou základní Boží zákony a jak dlouhá je jejich platnost?

Věčné a Konečné zákony Boží vycházejí od stejného zákonodárce. Věčné zákony byly stanoveny již v době prvotních stvoření. Vycházejí z jediné příčiny - ze Stvořitele. Jsou věčné, nezměnitelné jako Bůh sám.

Konečné zákony byly stanoveny po prohřešení proti zákonitostem Tvůrce pro provinilá stvoření. Mají jim umožnit návrat zpět k Otci. Jejich trvání a působení je přizpůsobené tomuto účelu a vývojovým stupňům jednotlivých provinilců. Tyto zákony nejsou věčné. Až zmizí příčina jejich stanovení, skončí i jejich platnost. Potvrzují zákon „Příčiny a důsledku", který je také zákonem konečným.

Poskytuje Bůh stvořením na všech vývojových stupních možnost poznání Jeho zákonů a přikázání?

Ano. Všechna stvoření mohou na své současné vývojové úrovni tyto zákony přikázání poznat, jejich obsah pochopit a převést do svého života. Ovšem pouze ti, kteří to sami chtějí a prosí o to. Jejich prosba je vyplněna, dostávají pomoc a posilu, aby ve svém předsevzetí vytrvali.

Jednou však pochopí a budou muset tyto zákony plnit všechna stvoření, neboť vývoj spěje ke svému naplnění. Některým z vás se příčí slůvko „musí", je však správné. Nikomu není určeno časové rozpětí k pochopení těchto zákonů. Pro všechny přijde jednou doba, kdy poznají pravdivost slůvka „musí" a tento poznatek je potěší.

Pochopí a osvojí si duchovní bytost Boží zákony a přikázání lépe před nebo po inkarnaci?

V obou případech je pochopení a dodržování těchto zákonů podmíněno individuálním vývojem každého jedince. V lidském těle je podmíněno duchovní zralostí a jasnými nebo méně jasnými vzpomínkami, které si bytost při své reinkarnaci přináší z onoho světa do nového života.

Proč posílá Bůh k lidstvu vysoké duchovní bytosti?

Historie lidstva dokazuje, že tyto bytosti posílal Bůh na pomoc lidstvu po všechny časy. Aby byly člověku žijícím příkladem, rozšiřovaly nezkreslenou duchovní Pravdu a pomáhaly ho seznamovat se zákony a přikázáními Tvůrce. To jim umožňuje poznání a vzestup.

Jaký charakter a morální hodnoty má vykazovat citlivá osobnost, schopná přijímat zprávy z vyšších sfér, osobnost proroků a nositelů duchovních nauk?

Dodržování Božích zákonů a přikázání, plnění zvláště zákona všeobecné lásky a lásky k bližnímu, respektování pravdy, věrnost Bohu, snaha nezištně, láskyplně zprostředkovávat pro ostatní sdělení duchovních učitelů, a tím i spojení obou světů - pozemského a nadzemského - ku prospěchu vás všech.

Čím vším může získat člověk na Zemi zásluhy, které ho provázejí do nadzemské sféry?

Čím více sebeovládání a služeb lásky, čím více lidumilnosti a porozumění pro všechny a pro vše, tím vyšší je počet zásluh. Čím nenáročnější, láskyplnější a radostnější je člověk konající dobro, tím vyšší jsou jeho zásluhy.

Nedostatek schopnosti odříkání, vynaložení jen malé námahy a nevyužívání svých vnitřních schopností k naplnění zákonů života přináší jen malé zásluhy.

VII. VÝZNAM MODLITBY

Jaké přednosti nebo nevýhody mají modlitby jednotlivců a skupin?

Modlitby ve skupinách uvolňují více síly, protože jim jsou přítomni současně s vámi i vaši duchovní ochránci, kteří jsou spojeni s vyššími duchovními bytostmi, podílejícími se na uskutečnění vysílaných proseb. Nevýhody skupinových modliteb vyvstávají tehdy, když ve skupině vibrují různé myšlenky a pocity účastníků nesoustředěných na modlitbu. Tyto vibrace působí jako rušivé elementy v proudění božské síly. Vyšší duchovní bytosti se je snaží překonat, pokud intenzita tohoto rušení není příliš vysoká. Příznivější je z tohoto hlediska modlitba jednotlivce. Dovedete-li se opravdově modlit, je i vaše modlitba vroucím, oddaným rozhovorem s Bohem, plná čisté, působivé síly, ať je modlitbou jednotlivce nebo skupiny. Ale modlíte se opravdu?

Pomáhá modlitba ke zlepšení lidstva?

Ano. Důvěra a láska modlícího se k Bohu vytváří intenzitu a vroucnost jeho modlitby. Přináší pomoc, sílu, útěchu, podporu a odhodlání odolat pokušení. Přivádí vás blíže k Tvůrci, protože prohlubuje vztah mezi vámi, Jím a veškerým Jeho stvořením.

Pomáhají prosby jako například: „Odpusť nám naše viny..."?

Ano, On vám odpustí, jestliže jsou tyto prosby upřímné a vycházejí z opravdové lítosti nad špatnými skutky a jestliže i vy sami se snažíte odpustit vašim viníkům a obracet vaše myšlenky, slova a skutky k dobru.

Nejpůsobivější modlitbou jsou dobré skutky, které vycházejí z lásky k bližnímu a ze snahy mu nezištně pomoci. To jistě víte sami, ale není to vždy lehké.

Je prospěšné modlit se za ostatní lidi?

Jestliže jste schopni se ve svém nitru pozvednout a vyzařovat nesobecké, láskyplné prosby pro ostatní, jsou impulzy vaší nezištnosti zachyceny vyššími duchovními bytostmi a přinášejí pomoc tomu, za koho prosíte, ale i vám samotným.

Existují andělé různých ctností, jako například anděl věrnosti, víry, pomoci, lásky, obětavosti a podobně, ale i andělé nesobeckosti. Nezištnost a obětavost představují vysoké ctnosti. Zamyslete se nad příkladem Krista, který obětoval vše, svůj život, aby vás oprostil z moci nástrah Lucifera. Nezištnost je něco velmi drahocenného. Kéž by se stala často Vaším příkladem!

Mají význam modlitby pro „ubohé duše" a jsou milé Bohu?

Ano. Ježíš Kristus říká: „Milujte se!" Všichni jsme duchovními sourozenci, potomci jednoho otce, tvoříme jeden celek, a proto je

Bohu modlitba pro ubohé duše, které jsou našimi zbloudilými sourozenci, milá. Je službou lásky, přináší jim světlo, pomoc, útěchu, poznání, podporu, sílu k jejich osvobození a dalšímu duchovnímu růstu. Jste-li připraveni přinést ubohým duším modlitbou sílu k jejich oproštění z pout nevědomosti, sílu poznání jejich správné cesty, budou i ony jednou připraveny vám, kteří žijete ještě v pozemském prostoru, pomoci. Tato vzájemná pomoc je výrazem celku, všech duchovních bytostí. Tato pomoc je velmi působivá a můžete ji snadno poskytnout.

Dává Stvořitel přednost určité modlitbě?

Bůh, náš stvořitel, miluje všechna svá stvoření stejně. Každý, kdo vroucně, z hloubi srdce k Němu hovoří a je ve svém nitru schopen se ponořit do jeho Světa, sklízí více síly a požehnání než ten, kdo lákán vnějšími projevy života pouze mechanicky odříkává různé systémy modliteb a k Nejvyššímu se chce přiblížit pouhými obřady a povrchními slovy.

Čím je tvořená vnitřní podstata modlitby?

Modlitba je projevem mysli, citu i lásky. Když se zklidníme a soustředíme na modlitbu, dostaneme se hlouběji do našeho nitra a ve spojení se silami modlitby dochází k napojení na Tvůrce, s nímž pak můžeme touto cestou komunikovat.

VIII. SPRAVEDLNOST

Co je to spravedlnost a jak ji člověk přijímá?

Spravedlnost je Božská zákonitost, sémě, jež vložil Stvořitel do každého z vás. Cit pro spravedlnost je úměrný vnitřnímu vývoji. Člověk ji většinou přijímá jako určité zadostiučinění. Nespravedlnost vzbuzuje naopak pocit bolestného rozhořčení.

Proč mají lidé rozdílné zkušenosti s platností zákona spravedlnosti?

Každý z lidí stojí na jiné úrovni, a to ovlivňuje jednak jejich cítění, ale i zkušenosti se spravedlností. Zaměňují ji často se zaujatostí, s předsudky, a dokonce v negativním smyslu i s pomlouvačností a pocity, jako je nenávist, násilí, chtivost a podobně. V kladném smyslu ji spojují s radostí, důvěrou, volností, mírem a láskou.

Přiznejte si vždy, za všech okolností a otevřeně, který druh spravedlnosti je vaším životním průvodcem.

Co tvoří základ spravedlnosti v lidském soužití?

Vyžaduje to známé přísloví: „Co nechceš sám, nečiň jinému!" Vůdčí silou spravedlnosti je svědomí, které učí ctít a uznávat práva ostatních. Kdo je schopen vnímat a poslouchat hlas svého svědomí, je spravedlivý, a tím i oblíbený u svých bližních. Právě tento stav je pro váš pozemský život velmi důležitý.

Jakými charakterovými vlastnostmi se má vyznačovat spravedlivý člověk?

Spravedlivému jsou měřítkem jeho charakterových vlastností příklady ze života Ježíšova, který zcela jasně dokázal platnost pravdy.

Bez lásky k Bohu a bližnímu není pravé spravedlnosti. Orientuje se na příkladech Jeho života. Každý, kdo se upřímně a opravdově snaží o spravedlnost, musí si uvědomit, jak velká je Jeho láska a schopnost odpuštění. V jejím zrcadle uvidí, které charakterové vlastnosti mu chybí, aby byl spravedlivým člověkem. To je cílem a pozadím této otázky.

Co tvoří základní hodnotu Božských zákonů života?

Právo na život tvoří podstatu těchto zákonů, které vyšly od Nejvyššího Tvůrce pro málo vyvinuté lidstvo.

Přikázání „Nezabiješ!" je jedním z podstatných článků životního zákona. Jeho překročení vyžaduje působení zákona spravedlnosti ve smyslu odčinění a trestu. Tvůrce dal každému z vás právo na věčný život, neboť i on sám je život věčný. Přikázání „Nezabiješ!" budiž vám průvodcem v každé době.

Co znamená rčení: „Poslouchej Boha více než člověka"?

Jsou-li pozemské zákony v rozporu s duchovním poznáním, spravedlností a svědomím, je dána přednost zákonům Božím. Jsou-li pozemské zákony v souladu se zákony Boha, je třeba respektovat obojí. Přenášejte tento postoj do svého každodenního života!

Lze označit spravedlnost jako ctnost?

Ano. Spravedlnost je ctnost, která je měřítkem vnitřního vývoje. Vyžaduje být spravedlivý ke všem lidem, a to není lehký úkol.

IX. DUCHOVNÍ PRŮVODCI

Jaké výhody a nevýhody provázejí duchovního ochránce při vedení člověka?

Úloha duchovního ochránce představuje velmi zodpovědný úkol, nespočívá však v zodpovědnosti za to, že chráněnec docílí jen nepatrné nebo žádné pokroky, i když ochránce nasazuje všechny své síly. Bez ohledu na velkou obětavost všech ochránců vyplývají z jejich činnosti i nevýhody.

Výhodné je individuální obohacení průvodce mnohými zkušenostmi a získání zásluh za vývojový růst chráněnce. Nevýhodou je ztráta energie, kterou ochránce věnuje svému svěřenci, ačkoliv by ve stejné době mohl pracovat s větším úspěchem na jiném poli duchovní činnosti.

Jak pociťuje člověk působení svého duchovního průvodce?

Působení je doprovázeno pocitem laskavosti, mírnosti, porozumění, útěchy a lásky. Vlastní vůle chráněnce však zůstává vždy nedotčena, protože jinak by totiž docházelo k závislosti na ochránci, což by bylo přestupkem proti božskému zákonu svobodné vůle.

Může se duchovní průvodce při uskutečňování své služby mýlit?

Mýlit se může, zejména v pozemských životních otázkách chráněnce, které sám ve vlastním dřívějším životě nepoznal. Tento omyl je však ihned zachycen, takže nedojde až k chráněnci. Všem duchovním průvodcům stojí po boku vyšší vůdčí duchovní bytosti, které tento omyl okamžitě zaznamenají a nenechají proběhnout. Můžete se naprosto spolehnout, že až k vám žádný omyl nedosáhne.

Je duchovní ochránce nutný i v nadzemských oblastech?

Není. Duchovní ochránci jsou průvodci každé lidské bytosti jen po dobu jejího duchovního zrání, pokud není schopna pomocí vědomí svého vyššího „Já" a později pomocí nejvyššího „Já" (nadvědomí) nést zodpovědnost za sebe sama. Situaci lze přirovnat k působení pozemského učitele a žáka.

Je působení ochránců v podobě intuice, inspirace či tušení zaměřeno na morální, duševní a duchovní růst chráněnce?

Duchovní ochránce je ve všech životních situacích spojen se svým chráněncem, i v tak zvané osobní sféře, aby mu v případě potřeby mohl pomoci. Je nejvěrnějším přítelem, rádcem, zastáncem a pomocníkem člověka.

Některým z vás se nelíbí jeho přítomnost v osobní sféře, ale právě zde vznikají nejčastěji lidské problémy, chyby a omyly, bolestné okamžiky, vyžadující útěchu a pomoc.

Váš ochránce vás zná zcela jasně do poslední podrobnosti. Nic před ním nemůžete ukrýt, utajit, nemůžete se od něho odloučit, i kdybyste chtěli, neboť on je vám určený Tvůrcem. Nikdy nejste sami a buďte za to vděčni, protože nevíte, před kolika chybami, omyly a ztrátami, před bolestmi a neštěstím vás mnohdy ochrání. Vy mluvíte o „šťastné náhodě", o tom, že „jsem dostal šťastný nápad", „reagoval jsem právě ve správném čase" a podobně. Věříte opravdu na šťastné nápady, náhody a jak tomu všemu říkáte? Odkud se vzaly? Přemýšlejte o tom a buďte svému ochránci vděčni.

Existují ve velkých městech a centrech, kde žije mnoho lidí pohromadě, zvláštní duchovní ochránci?

I pro život ve velkých městech jsou přiděleni duchovní ochránci, snažící se o udržení alespoň určitého stupně duchovního pořádku.

Je projevem slabosti duchovního ochránce, když jeho chráněnec nedosáhne pokrok v duchovním růstu?

Zde ochránce nenese zodpovědnost, neboť se v tomto případě chráněnec uzavírá duchovnímu vlivu. Jeho svědomí je zatvrzelé, je většinou hrdý, nepřístupný, umíněný ve svých názorech, lhostejný ke všemu mimo svých hmotných zisků nebo poživačnosti, netečný k otázkám vnitřního života. Tím se otvírá působení negativních sil a brání přístupu světlých pomocníků.

X. PŮSOBENÍ DUCHOVNÍCH PRŮVODCŮ

Je duchovní průvodce schopen poznat naše nejskrytější, duchovně hluboké myšlenky?

Duchovně hluboké myšlenky přicházejí buď od ochránce samotného nebo jeho prostřednictvím od vyšších duchovních bytostí. Schopnost myšlení v pozemském smyslu je pro vás lehčí, ale postrádá vývojovou dynamiku.

Je náš duchovní průvodce to, co člověk nazývá svědomím?

Duchovní ochránce není vaším svědomím. Svědomí je duchovní myšlenková schopnost rozpoznat dobro a zlo za účelem vývojového růstu, obratu a udržování správného životního smyslu. Pomocí svědomí se u vás projevuje vliv duchovního průvodce, jeho napomenutí, rady a pomoc při řešení životních problémů, přinášených vždy v rámci Božské zákonitosti, a slouží vašemu morálnímu a duchovnímu vzestupu.

Je člověk schopen kontroly a rozlišování mezi myšlenkami svými, myšlenkami vnuknutými duchovním průvodcem a myšlenkami vnucovanými negativními našeptavači?

Každý z vás má možnost učit se rozlišovat podle způsobu, kterým jsou mu tyto myšlenky dány. Podle jejich pozitivní nebo negativní hodnoty. Pomocí vlastní citlivosti. Pomocí duchovního poznání, daného dosaženým stupněm vývoje.

Co je to duchovní citlivost?

Pokud se snažíte rozlišovat přicházející myšlenky, ať jsou to myšlenkové impulzy vašeho duchovního ochránce, vaše vlastní myšlenky nebo myšlenky vnuknuté negativními bytostmi, roste postupně vaše vnímavost a schopnost jejich rozlišování. Stáváte se citlivějšími pro kvalitu jejich vyzařování. Jak říká staré rčení: „Cvičení dělá mistra!"

Musí duchovní průvodce bojovat o možnost předávat myšlenkové impulzy, intuici, inspiraci apod. s negativními bytostmi?

Je-li to nutné, pak ano. Musí bojovat. Bojovat především za to, aby pomohl svému chráněnci splnit úkol, jenž si před svou inkarnací

vytýčil. Výsledek tohoto boje je v rukou chráněnce samotného. Závisí na jeho vůli, jakým myšlenkovým hodnotám dává přednost.

Slovo „bojuje" je tvrdé slovo, ale ve skutečnosti se jedná opravdu o duchovní boj mezi dobrem a zlem. Síla vědomí vyššího „Já", stojícího nad nižším „já" (ztotožňovaným s fyzickým tělem), je u většiny lidí velmi slabá. Boj o vliv na vyšší vědomí člověka mezi vašimi ochránci a negativními silami je důležitý, neboť kdo ovládne jeho průchod, ovládne člověka a jeho myšlení.

Na vyšší duchovní úrovni není tento boj nutný, protože každá jednotlivá myšlenka a každý pocit je okamžitě viditelný na svém nositeli.

Životní poslání chráněnce má být splněno a ochránce má za toto splnění do určité míry, ale pouze do určité míry, zodpovědnost. Proto je připraven bojovat a pomáhat, pokud mu chráněnec svým nesprávným jednáním a myšlením neuzavře cestu inspirace, intuice a myšlenkových vnuknutí.

Je možné zcela zabránit působení zlých bytostí na člověka?

Není. Ježíš říká: „Zlo nelze sprovodit z tohoto světa." Ale každý jedinec, který se proti zlu s plným vědomím brání, dostane ke svému ochránci ještě další pomocné bytosti. Ty posilují jeho odolnost vůči pokušení.

Znovu se vracím ke slovům Ježíšovým. Víte, proč nelze zlo ze světa sprovodit? Protože současný svět je doménou Lucifera a jeho pomocníků. V novém světě, na jehož prahu lidstvo stojí, bude zcela jiná situace.

Odkud přicházejí dobrá lidská předsevzetí?

Musíme zde rozlišovat mezi několika druhy předsevzetí. Předně: Z plánu stanového člověkem před inkarnací, tedy z vědomí vyššího „Já". Mnozí z vás říkají: „To je logické, proto jsem tu, abych splnil svá dobrá předsevzetí, s nimiž jsem přišel."

Dále činností vašeho duchovního průvodce. Jestliže chráněnec splnil svá určitá předsevzetí, vnukne mu tento další a další. To je to, čemu říkáme duchovní růst, vývoj, vzestup od jednoho pozitivního aspektu k dalšímu.

Následujícím pramenem je dobrý příklad. Tendence k napodobování je v člověku velice silná. K ní se přidružuje ještě radost z úspěchu, vedoucí k dalším dobrým předsevzetím. Kdo má úspěch, má radost, ta posiluje, vede stále dál, pomáhá zdolat překážky a zábrany.

Je služba duchovního ochránce dobrovolná, je povinností, nebo posláním?

Převážně je činnost ochránce nezištnou, dobrovolnou službou, vyplývající ze zákona lásky k bližnímu. Povinností je tehdy, mají-li ochránce a chráněnec vyrovnat společně učiněnou chybu. Posláním se stává, jakmile se duchovní bytosti dobrovolně inkarnují. Aby přinesly lidstvu například možnost poznání duchovní Pravdy, staly se mu příkladem, vůdcem na cestě k Poznání, a tím k vyššímu stupni duchovního vývoje.

XI. POZEMSKÉ ŠTĚSTÍ

Je inkarnovaný pozemský jedinec schopný přijímat a prožívat čistou duchovní blaženost?

K prožitku čisté duchovní blaženosti je třeba určitých předpokladů: Vysoký stupeň duchovní zralosti, vědění, které se vytváří životní praxí, schopnost vědomého opuštění fyzického těla a oproštění se od materiálního, rozumového myšlení, od vnímání a vlivu vědomí osobního „já", tedy fyzických aspektů života. To jsou požadavky, které lze na Zemi těžko splnit, a proto není možné, aby inkarnovaná duše plně prožívala čistou duchovní blaženost.

Existuje určitá norma, kterou lze „měřit" pozemské štěstí?

Štěstí je tak rozličné, jak rozličné jsou vývojové stupně jednotlivých lidí. V pozemském životě tvoří podstatu štěstí většiny lidstva majetek, vážnost, kariéra, úspěch a podobně.

V etické oblasti spokojenost, bezpečnost a úcta. V životě orientovaném na duchovní problematiku je štěstím víra, schopnost lásky, milosrdnost, služba slabšímu, vnitřní prožitky z lásky a oddanosti k Bohu či naděje na věčný život v blízkosti Tvůrce.

Štěstí má tolik variant, kolik lidí po něm touží. Co jednoho naplňuje štěstím, nechává druhého lhostejným. Jednoznačná odpověď je zde obtížná.

Může si každý člověk zajistit na zemi alespoň trochu štěstí?

Obyčejně ano. Rozhodující jsou hodnoty, které volí jako své životní cíle. Jestliže například neporušuje člověk dané zákony lásky a žije vlastním přičiněním se svými bližními v harmonii - zdůrazňuji

„vlastním přičiněním", jestliže myslí a jedná v rámci Božské zákonitosti a je schopen být příkladem ostatním, zajišťuje si životní soulad, a tak i možnost vyrovnaného, šťastného života.

V myšlení a představách některých lidí poskytuje Tvůrce mnohým jedincům bohatství a štěstí, zatímco jiní strádají a žijí v nedostatku.

Ti, kteří takto smýšlí, nemají nebo odmítají znalosti duchovní podstaty pozemského života a s ní spojené zákonitosti. Nevěří na Stvořitele, nevěří na Jeho spravedlnost a lásku. Vnímají jen danou realitu jejich současného života.

Pro získání darů pro tento život jsou nutné zásluhy a práce minulých životů. Bohatství a štěstí v pozemském životě může být životní zkouškou pro budoucnost nebo pomocí pro ostatní.

To všechno promýšlejte, než začnete odsuzovat. Pokuste se odhalit, není-li hnací silou podobného postoje závist, nepřejícnost či chamtivost. Negativní síly se snaží tyto nectnosti zafixovat ve vědomí člověka, a tím jej uzavřít Světlu.

Lze nazvat neštěstím stav, kdy člověku chybí hmotné životní minimum?

Pozemské bohatství je často nebezpečnějším neštěstím než nouze a strádání. Nejmoudřejší je ten, kdo má minimální požadavky, přání a touhy po pozemském majetku.

Je pravda, že zisky docílené pomocí negativních sil přinášejí neštěstí?

Ve smyslu duchovního vědění a podle způsobu pozemského využití jsou tyto zisky pramenem zla a zármutku. Kdo nepřipoutává své srdce k pozemským hodnotám, ušetří si mnoho omylů a zatížení, která musí být jednou trpce vyrovnána.

Je každý člověk spoluzodpovědný za hladovějící a strádající lidské skupiny či jednotlivce?

Hladovějící a strádající, v největší bídě žijící jedinci a skupiny jsou součástí lidstva, které tvoří na zemi osudovou společnost. Kdyby lidstvo dodržovalo a žilo v rámci božské zákonitosti (zákon lásky, spravedlnosti, vzájemné pomoci), byla by matka Země schopna uživit všechny.

XII. PROHŘEŠKY A LÍTOST

Co je to lítost a jak působí ve vztahu k prohřeškům a porušení Božské zákonitosti?

Lítost je uvědomění si určitých přestupků a provinění proti bližním a zákonům Tvůrce. Jejím působením dochází k polepšení a ke snaze tato provinění napravit. Vše nedobré, vše neodčiněné je tak dlouho reálné, pokud není vyrovnáno.

Kdy nastává v pozemském životě a v životě duchovní bytosti odpykání prohřešků?

Životní disharmonie, nemoc, těžké životní zkoušky, bída, osudové rány a problémy, všechno těžké, co vám život přináší, mohou být formy tohoto odčinění.

V životě nadzemském jsou jiné formy odpykání. Duševní trýzeň, výčitky, život v temnotě a neustálém strachu, smutek, různá duševní muka, strádání a podobně.

Co prožívá duchovně vědomý člověk v hodině smrti?

Ten, kdo zná duchovní Pravdu, nemá strach ze smrti. Po oddělení astrálního těla a přechodu do nadzemské sféry probíhá před očima zemřelého ještě jednou celý jeho život, se všemi prohřešky, nevyužitými příležitostmi k duchovnímu růstu, dobrými i nedobrými epochami uplynulého pozemského bytí.

Vracející se znovu prožívá své přestupky a trpce lituje. Pokora, lítost a dobrá předsevzetí jsou pomocníky jeho pokání a snahy odpykat svá provinění v co nejkratším čase.

Proč má doba očištění u duchovních bytostí v nadzemských sférách rozdílné trvání?

Protože jsou rozdílná i jejich provinění proti Božským zákonům a proti bližním. Rozdílná je i temnota nadzemských sfér, v níž musí žít, slabost jejich vůle k zlepšení a připravenost přijmout duchovní Pravdu, která je vede k vyššímu vývojovému stupni.

Jakmile tato duše projeví dobrou vůli a touhu po zlepšení, po vyšším poznání, přichází rychlý pokrok. Vše je závislé na snaze odčinit své dřívější chyby a nevytvářet nové. Dobrá vůle, touha po kráse a zlepšení, touha po volnosti a životu v čistotě přináší rychlý vzestup.

Stará se Tvůrce jednotlivě o svá stvoření ve všech životních situacích?

Bůh je láska, která podporuje jednotlivě každé z Jeho dětí. Pro ně stvořil zákony, které mají být vůdčí silou všech jejich myšlenek, slov a skutků, silou vedoucí k prospěchu a zkvalitnění lidí.

Usiluje Stvořitel o ty, kteří se proti Němu provinili více než o stvoření, která mu zůstala věrná?

Bůh je láska a láska nezná rozdílů mezi jednotlivými stvořeními. Jeho příkaz Kristu zní: „Přiveď všechny zpět domů!" Na tento příkaz se vztahují například Kristova slova, že v domě Jeho otce je mnoho příbytků. A také když hovoří o radosti, kterou mají andělé z jediného vracejícího se člověka. Ta je větší než radost z těch, kteří tento návrat nepotřebují.

Proč? Protože ti poslední žijí již v nádherné duchovní sféře a společnosti. Velká radost vyplývá z toho, že se andělům povedlo zachránit bloudící duši, kterou přivedli k lítosti a poznání vlastních omylů a také jejího poslání. To jí otvírá brány návratu do skutečného domova.

Proč připouští Bůh, aby inkarnované provinilé duše byly pokoušeny a vystavovány nebezpečí, nemocen a úrazům?

Tyto následky si způsobuje duše sama na základě porušování Božích zákonů. Na základě nesplněných povinností, prohřešků proti lidem i ostatním tvorům, egoismu, bezohlednosti. „Člověk sklízí, co zasel!"

XIII. INKARNACE JEŽÍŠE KRISTA

Jaký smysl má pro lidstvo inkarnace Ježíše Krista?

Ježíš Kristus je nositelem víry a lásky v Boha. Je příkladem duchovního života, vycházejícího z plnění Božích zákonů. Je vykupitelem lidstva, jeho osvoboditelem z nadvlády Lucifera. Pobořil pevné hranice mezi říší světla a temnoty. Svou smrtí a odoláním všem satanským pokušením uvolnil cestu těm, kteří se touží vrátit zpět k Tvůrci.

Je reinkarnační nauka založena příchodem Krista na Zem?

Ne. Ježíš, jehož duchovní jméno je Kristus, nepotřeboval reinkarnaci. Jeho duchovní původ je nejušlechtilejší, je nejdokonalejším stvořením Boha. Protože reinkarnaci nepotřeboval, nemohl ji založit. Jeho inkarnace na Zemi byla dobrovolným skutkem lásky k lidstvu odpadlému od Boha, které přišel oprostit z nadvlády Lucifera.

Učil Ježíš na zemi reinkarnační nauku?

Ano. Bohužel byla z písemného podání nazývaného evangeliem záměrně odstraněna a bylo pozměněno vše, co na toto Ježíšovo učení poukazuje. Několik případů se však dochovalo. Například rozhovor Ježíše s Nikodémem nebo otázka apoštolů: „Mistře, kdo chyboval v minulém životě? Tento slepý zde nebo jeho rodiče?"

Bude prorokovaný příchod Krista na Zem uskutečněn v duchovní, nebo lidské podobě?

Podle předpovědi Kristovy v duchovní podobě. „Uvidíte syna člověka na obloze přicházet s velkou nádherou a mocí." Pro lidskou

podobu chybí duchovní předpoklady. Často budete svědky, jak mnozí prohlašují - „Já jsem inkarnovaný Kristus!" Nenechte se mýlit. Tito jedinci budou schopni i zázraků a mimořádných činů, konaných s pomocí satanských sil, v jejichž službách pracují. Kristovou mocí však budou odhaleny všechny nepravdy a šálení lidstva.

Jak je doložena pravdivost reinkarnace?

Realita reinkarnace vychází z lásky a Boží spravedlnosti. Spočívá na zjevení Božích poslů, kteří jsou posláni Tvůrcem lidstvu jako učitelé Božských Pravd. Bez reinkarnace by nebyly vysvětlitelné rozdílné životní úděly lidí. Člověk by také právem pokládal za nespravedlnost být, kvůli selhání v jediném životě, odsouzen k věčnému zatracení. Nauka o věčném zatracení nevychází z nauky Boží, nýbrž je dílem představ a nauk lidských. Bůh je láska a tato není schopna někoho na věčnost zatratit, i když je jeho provinění sebevětší. Pouze se prodlouží cesta návratu a lítosti, ale věčné zatracení neexistuje. Každému provinilci je naopak Božími posly s láskou pomáháno najít správný směr.

Velká část lidstva věří na zatracení. Pomáhejte, pomáhejte všem, kteří jsou přístupni vašemu vysvětlení odstranit tento strach, který vychází z působení negativních sil temnoty.

Co je příčinou a účelem lidské reinkarnace?

Příčinou je skutečnost, která je všem dobře známa - prvotní odvrácení od Boha. Účelem odpykání učiněných přestupků a provinění proti Božím zákonům, zkvalitnění lidstva a urychlení vývojového růstu všeho tvorstva.

XIV. KOLOBĚH ŽIVOTŮ

Existuje přesně daný počet pozemských inkarnací člověka?

Neexistuje. Intenzivním snažením a plným nasazením vlastní vůle k zlepšení myšlenek, slov a skutků, dodržováním Božských zákonů si člověk ušetří četné životní zkoušky, a tím i počet reinkarnací.

Je nutné, aby duchovní bytost usilující o vědomý růst procházela učebním procesem životů na všech obydlených planetách?

Není to nutné. Inkarnace podmíněné učebním procesem jsou účelné a nutné jen na planetách nebo ve sférách, kde jistá bytost způsobila sobě nebo ostatním škody či bezpráví, které musí odpykat.

Existují konkrétní možnosti využít talent, poznatky, schopnosti a vše, co inkarnovaná bytost získala v minulých inkarnačních cyklech, pro příští hmotný život?

V zásadě ano. Pokud podstata a možnosti současné situace připouští. Ve velké míře je zde rozhodující stavba nového fyzického těla inkarnovaného jedince. Zda je toto tělo schopno získané zkušenosti, šikovnost, nadání i schopnosti zvládnout a využít.

Dosahuje zhmotnění těl žijících na různých planetách rozdílného stupně?

Zhmotnění tělesných substancí je zákonitě podmíněno vývojovým stupněm planety, na níž bytost žije. Čím vyšší je stupeň duchovního vývoje, tím jemnější je její tělesná substance.

Vaše země - Terra, má velmi hrubou hmotnou substanci - jí zákonitě odpovídá stavba těl, žijících v její atmosféře. Čím jemnější je substance žijících těl, tím vyšší je vibrace planet, na nichž jsou inkarnovány. Například planeta Jupiter má oproti Zemi vyšší vibrace. Přibližně je možno vyjádřit zhmotnění planety Jupiter v poměru k Zemi poměrem 1 : 200. Zcela přesně to však vyjádřit nemohu. Mimo to nejsou všechny inkarnace na Jupiteru stejné. I na této planetě existují různé vývojové stupně, ale všechny sledují na rozdíl od planety Země jediný cíl: přiblížení k Tvůrci.

Je pravdou, že každý život začíná fází dětství dle zákonitostí inkarnačního procesu?

Při hmotných inkarnacích je tomu tak. Čím vyšší je duchovní zralost, tím vyšší inkarnační planeta (např. Jupiter), a tím kratší je fáze dětství a dospívání. Jestliže trvá na Zemi tato fáze přibližně do 14. až 15. roku, může být její trvání na Jupiteru jen jeden rok. Není to však neměnné číslo. Fáze dětství a dospívání je proměnlivá a závisí na vývojovém stupni.

Je možné na základě obzvlášť ctnostného pozemského života přeskočit jednotlivé stupně a být zařazen mezi čisté duchovní bytosti?

Několik ctností, které získáte, nejsou zárukou a důvodem pro vynechání určitých vývojových fází a dosažení duchovní čistoty. Ctností, zvláštních pozitivních schopností a předností je nekonečně mnoho, tolik, že si je člověk inkarnovaný na Zemi nedokáže ani představit.

Může člověk klesnout pod úroveň již dosaženého duchovního stupně?

Všeobecně lze říci, že ne. Existuje však tato výjimka: Pokud člověk slouží dobrovolně a vědomě negativním silám, dává svoji vůli k dispozici démonickým myšlenkám i skutkům, pak klesá na nižší vývojové stupně.

XV. Význam snů

Jak pociťuje duchovní bytost svoji existenci v lidském těle?

To závisí na zkušenostech a individuálním vývoji této bytosti. Pro bytosti s vyšším stupněm duchovního vývoje je tělo vězením. Ale přijímají tento stav s ochotou, s vědomím, že mohou pomáhat lidstvu. Pro průměrně vyvinuté jedince je tělo zátěží hlavně v době nemocí a disharmonií, v touze po působení v prostorách neomezených hmotou. Málo vyvinutí jedinci přijímají tělo jako příjemnou skutečnost, neboť inkarnace v lidském těle pro ně znamená pokrok.

Je činnost bytostí omezena nebo umenšena spánkem?

Činnost spících bytostí je umožněna v nadzemských sférách oddělením jejich astrálního těla od fyzického, s nímž zůstávají spojeni pouze tak zvanou stříbrnou šňůrou ódového pásu. Ve spánku dochází k dalšímu učebnímu procesu, k setkání a rozhovorům s obyvateli nadzemských sfér, jimž říkáte zemřelí.

Je člověk schopen získat během spánku nové zkušenosti a poznatky?

Výstup z fyzického těla umožňuje mnohem větší volnost a otvírá zásobu vzpomínek a skrytých schopností. Člověk je schopen pohledu nejen do minulosti, ale i do budoucnosti, do oblastí důležitých pro jeho vývoj. V tom se opět zrcadlí moudrost a spravedlnost Stvořitele.

Mnozí lidé tvrdí, že nemají žádné sny. Nejsou tedy schopni opustit ve spánku své fyzické tělo?

Každý spící člověk má sny. Existují však tři skupiny lidí. Jedni si nepamatují zhola nic. Další si pamatují pouze útržky snů. Poslední skupinu tvoří ti, kteří přenášejí do svých snů vše, co vědomě prožívají v době spánku v nadzemských sférách. Tyto schopnosti jsou závislé na vývoji duchovních sil, což znamená, že schopnost zapamatování, potenciál vzpomínek a schopnost reprodukce jsou sladěny s myšlenkovou činností mozku. Každý člověk má sny, protože je i ve spánku činný.

Proč se nesplňují v denním životě předpovědi, předtuchy a zážitky prožité ve snu?

Protože sny, které zobrazují předtuchy, prožitky, pronásledování, strach, probíhající v obrazech více nebo méně souvislých dějů, jsou pouze symbolickou řečí. Nejsou určeny pro pozemský, nýbrž pro duchovní život. Snící člověk zkresluje ve svém denním vědomí tuto symboliku vlastními představami, domněnkami a sugescemi. Jestliže jste například ve snu pronásledováni nebo trpíte strachem, vzniká tento pocit následkem určitého prohřešku, jehož duševní vibrace ve vás zůstávají a nutí vás k jeho vyrovnání prostřednictvím snu. To je jen malý příklad symboliky snů, jejichž oblasti jsou nekonečné.

Může člověk ve spánku poznat, dozvědět se nebo vytušit hodinu své smrti?

Historie lidstva zná mnoho příkladů, kdy lidé poznali ve spánku čas svého odchodu. Toto poznání může přicházet formou předtuchy nebo zcela konkrétního vědomí, když se pozemská lhůta pomalu blíží ke svému konci. Mnozí se ptají, proč je toto poznání dopřáno jen některým jedincům. Je to z toho důvodu, že jim chce Stvořitel ještě poskytnout možnost dokončit své poslání nebo přemýšlet o svém životě, volit ještě pro krátký čas pozemské existence cestu lásky a nápravy provinění vůči okolí.

Jedná se o fantazii, zesílenou představivost nebo přízraky, když je člověk schopen v polospánku vnímat obrazy, postavy či krajiny?

Jsou-li tělesné smysly unaveny, dochází k zesílení činnosti duchovních sil. Vědomí nižšího „já", fyzické tělo, ustupuje do pozadí a nadvládu přijímá vědomí vyššího „Já", které je schopno vnímat mnohem více než pouze hmotnou skutečnost. Tento stav umožňuje určitý stupeň prostorového jasnozření. Ne však jasnozření vizionářského, při němž se jedná o setkání s andělem vyslaným Tvůrcem k člověku, který při tomto zjevení dostává například úkol prospěšný lidstvu.

XVI. BOŽSKÁ LÁSKA

Co mínil Ježíš slovy „láska k bližnímu"?

Lásku, pomoc a porozumění každému projevu života. Ohleduplnost, shovívavost, připravenost pomoci všem slabým, nedokonalým, všem potřebným. Odpuštění a pochopení chyb bližního, které vyplývají z duchovní nezralosti a nesprávného chování.

Co znamenají Ježíšova slova „miluj svého nepřítele"?

Oplácet zlo dobrem, protože tento čin vás staví duchovně i morálně nad vládu zla. Oplácet zlo zlem nebo projevovat pomstychtivost člověka ponižuje a uvrhuje pod nadvládu zla. Pamatujte si tato slova, která mají na vašem vývojovém stupni velkou důležitost.

Co mínil Ježíš slovy „milujte se, jako já vás miluji"?

Je to Boží zákon lásky. Láska sjednocuje, udržuje a posiluje životy. Pomocí lásky řídí Tvůrce veškeré stvoření a bytí.

Jak vysvětluje Ježíš spravedlnost?

Povinností činit bližnímu to, co si přejete, aby bylo činěno vám samým. Působíte-li v tomto smyslu, jste-li spravedliví ke všemu a ke všem, je vám zákon spravedlnosti ochranou před nespravedlností.

Které charakteristické rysy jsou znamením Ježíšovy osobnosti?

Láska a spravedlnost, které ho provázely lidským životem. Tyto ctnosti tvoří podstatu každého individuálního pokroku.

Jak lze rozumět Ježíšově prosbě mírnit bídu, chudobu a poskytovat almužnu?

Ježíš sám ulehčoval chudobu, bídu a pomáhal, kde jen mohl. Ti, kteří jdou Jeho stopami, nečekají, až budou požádáni o almužnu, nýbrž pomáhají hned. Zásluha nespočívá v tom, že někdo něco dává, když je o to požádán, nýbrž ve vaší schopnosti poznat bídu a strádání bližního a dobrovolně dávat, bez očekávání díků a chvály. Tak, aby obdarovaný cítil vaši ochotu pomoci, aniž by musel prosit. Bůh vám mnohokrát vrací zpět, co Jeho stvoření věnujete.

Co znamená Božská alchymie?

Toto slovo v hmotném slova smyslu znamená snahu přeměnit určité látky ve zlato. Božské alchymie je schopen jen Stvořitel sám. Židé měli pravdu, když učili, že Bůh jediný může odpustit lidské prohřešky, žádný člověk nemá právo říci druhému: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny."

Podstata Božské alchymie spočívá v několika aspektech: Jen ten, kdo miluje, je schopen mnoho odpouštět. Kdo mnoho dává, mnoho dostane. Kdo pomáhá, tomu bude pomoženo. Tvůrce působí zcela individuálně. Jeho cílem jsi ty sám. Jestliže jsi mnoho miloval, bude ti na základě Božské alchymie mnoho odpuštěno, vyrovnáno tvou láskou, protože láska je schopna jen dobrých činů. To, co jsi dal, je ti zlatem vyváženo. Božská alchymie je přeměna vašich dobrých skutku v nejvyšší prospěch - „zlato" vašeho příštího života.

XVII. LIDSKÉ NEDOSTATKY

Co je záslužnější: Činit dobro, nebo se snažit nejprve odstranit osobní chyby a slabosti a teprve potom se věnovat konání dobra?

Všichni, kteří ve jménu Boží lásky a Jeho zákonů činí dobro, bojovali již v minulých životech proti svým chybám a slabostem. Jejich současnou úrodou je schopnost činit dobro. Ti, kteří bojují nyní se svými slabostmi a chybami, sklízejí částečné zásluhy a činí kroky vpřed ve svém duchovním vývoji.

Jak poznáme vlastní nedokonalosti?

Čím roztříštěnější jsou vaše duševní síly, čím větší rozháranost vašich smyslů, čím nesmyslněji a bez cíle probíhá váš život i vaše skutky, tím nedokonalejší a chudší bude vaše sklizeň.

Je nesprávné činit dobré skutky pro odměnu v posmrtném životě?

Nic nemá být děláno z vypočítavosti. Dobro musí vycházet z nezištnosti, obětavosti a lásky k bližnímu. Mnozí z vás říkají: „To je přece samozřejmé!“ Ano, ale ne pro všechny. Jestliže něco děláte, aby vám za to bylo po smrti zaplaceno, pak jsou u vás zřetelné stopy egoismu. A přitom vám Bůh nezištně tolik daruje každým dnem.

Je účelné získat vedle duchovních poznatků i poznatky pozemských učení?

Žádný získaný poznatek není zbytečný, ať je to poznatek duchovního nebo hmotného charakteru. Vše je pro vás užitečné.

Rozhodujícím momentem se stává použití získaného vědění k pomoci ostatním. Zda je využito ve smyslu lásky k bližnímu nebo jen k vlastnímu zisku.

Je správné analyzovat chyby ostatních lidí?

Záleží na úmyslu, s nímž to děláte. Chcete-li někoho touto cestou odsuzovat, ponížit, škodit mu na veřejnosti nebo osobně, pak je to nesprávné. Pokud rozebíráme cizí chyby za účelem poznaní chyb vlastních a k vlastnímu poučení, pak je zmíněný postup správný. Nesmíme zapomenout, že odpouštění chyb je článkem lásky k bližnímu.

Je nesprávné kritizovat skupiny lidí či instituce škodící lidstvu?

Rozhodující je při tom čistota srdce a vnitřních pohnutek. Upozornění na pravdu, přínos k zlepšení ve smyslu Boží zákonitosti, podpora obratu k dobru jsou impulzy a zárodky duchovního pokroku.

Je účelné rozšiřovat a podporovat duchovní hodnoty, které slouží k vnitřnímu růstu a zlepšení morálky?

Ano, neboť duchovní pokrok a morální kvality jsou vaší setbou. Pokud tyto aspekty života nerozšiřujete a nepodporujete, nesejete, nemůžete je ani sklízet.

Skutečný užitek z uvedených otázek a odpovědí lze získat jedině v případě, že poznatky z nich budou začleněny do každodenního života.

Nestačí jen znát, je nutné i konat. Dokázat a přiznat sám sobě všechno, co mi chybí, co ještě nedělám správně, s čím musím tvrději bojovat. To není lehký úkol. Mnozí z vás vědí, že nejtěžší boj je boj se sebou samým, se svými návyky, přesvědčeními a chybami.

Nejprve si musíte chyby přiznat a celou silou vůle je chtít odstranit. Pak dostanete pomoc k boji a stanete se vítězi.

Existuje život mimo náš planetární systém?

V poslední době jste mohli číst různé zprávy pozemských astronomů, kdy s velkou slávou oznamují objev planetárních objektů mimo váš sluneční systém. To je pro vaše astronomy jistě záslužný objev, ale v podstatě nic nového. Již před tisíciletími sdělili poslové Boží tehdejším zasvěcencům, že vedle vašeho slunečního systému existují ještě další planetární systémy. Těší mne, že tato sdělení byla nyní potvrzena současnou vědou. Tak jako Boží poslové již tehdy přinášeli pravdu, budou to činit i nadále. Snad to jednou pozná i pozemská věda, spoutaná hranicemi rozumového vnímání.

Vaši badatelé nejsou většinou schopni pochopit pravdu, že nejen planeta Země je nositelkou života, ale že celé množství dalších planet univerza je domovem vašich sourozenců, Božských tvorů. Všechen život univerza, všechny planetární světy tvoří jediný celek, jejich životní podmínky mohou být rozdílné, ale všechny pocházejí od jediného Tvůrce. Bylo by dobře stavět mosty k vzájemnému poznání cizích slunečních systémů a životních prostorů.

V univerzu je velmi mnoho vesmírných světů ve vám neznámých slunečních systémech, které se podobají systému vaší Země.

XVIII. DOBRO A ZLO

Proč nebyly zjeveny duchovní Pravdy již prvotním lidem?

Každá Pravda potřebuje na zemi určitou dobu zrání, aby byla správně pochopena a vysvětlena. Většině z nich by tehdejší lidé ve své nezralosti nebyli schopni porozumět, ani je přenést do svého života. Tento vývoj není ani dnes ukončen. Vzpomeňte na slova Kristova: „Měl bych vám mnoho co říci, ale vy byste mi neporozuměli. Pošlu vám Boží posly, kteří vám vysvětlí, co je pro váš život potřebné." I váš vývojový stupeň, stejně jako u bývalých apoštolů, je příliš nízký k tomu, abyste mohli pochopit rozsah celé Boží pravdy. K tomu dojde až po dosažení dokonalosti. Ale i pak vám zůstanou ještě mnohé Pravdy skryty až do doby ještě vyššího vývojového stadia.

Která pravidla má člověk k dispozici pro rozlišování dobra a zla?

Boží zákony, přikázání, morální zákony lásky k bližnímu, inteligenci, moudrost, rozum, svobodnou vůli a víru v Tvůrce, který chce pro své děti jen to nejlepší. Víra je pro pozemšťana základním pomocníkem v otázce rozlišování dobra a zla.

Proč je rozdíl v rozlišování dobra a zla mezi lidmi tak veliký?

Tento rozdíl je závislý na osobním přesvědčení, na duchovních poznatcích, na vývojové síle a reakci vlastního svědomí, citlivosti vůči vedení duchovními pomocníky, na myšlenkové a citové kontrole a ještě na mnoha dalších aspektech.

Jaký je rozdíl v míře zodpovědnosti toho, kdo je původcem zlého skutku, a toho, kdo tento skutek vykoná?

Je zde zcela zásadní rozdíl. Ten, kdo je původcem nebo autorem zlého skutku, kdo k němu vybízí a svádí ostatní, tvoří příčiny, za něž nese plnou zodpovědnost. Pachatel, který nemá dostatečné síly pro boj proti těmto příčinám a neodmítá plnou silou své vůle zlý čin, se za něj stává spoluzodpovědným.

Je člověk před svým Tvůrcem čistý, jestliže má čisté svědomí? Najde v něm Bůh zalíbení, jestliže nedělá nic zlého?

Bůh nalézá zalíbení v lidech konajících dobro. Každý člověk je plně zodpovědný, jestliže zanedbává dobro. Jeho povinností je využití každé příležitosti k činění dobrých skutků podle osobních možností. Nedobré činy je nutno ihned napravovat. Bůh je milosrdný, spravedlivý a uvážlivý, Bůh je Láska. Zná vaše slabosti, a to vám budiž útěchou při lítosti nad nedobrými činy.

Existují neodolatelná pokušení, kterými svádí negativní síly člověka?

Svody jsou nesčíslné, ale žádný z nich není neodolatelný. Přímo v oblasti nejhlubších neřestí existují mnohdy ctnosti, které převyšují sílu pokušení. Vím, že znáte pocit neodolatelnosti, který vás nutí a přitahuje něco dělat, ačkoliv víte, že to není správné. Podlehnutí přináší později lítost, smutek, slzy a výmluvy: „Já jsem to nechtěl, ale nemohl jsem jinak, musel jsem to udělat!"

Před každým rozhodnutím k určité činnosti si nechte čas k zamyšlení. Spojte se ve svém nitru pomocí svého „Já" s vaším Tvůrcem nebo s Kristem a proste: „Pomoz mi v této pro mne tak těžké situaci!" Místo tohoto hledání podpory říkají lidé raději: „To nemá smysl, to nedokáži!" Nevěří vlastním silám, a tím jim odnímají potřebnou energii k boji.

Nejednejte impulzivně! Prosíte-li opravdově o posilu, může během jedné, dvou minut nastat obrat situace.

Existují lidé, kteří pod vlivem své nízké vývojové úrovně nejsou schopni konat dobro?

Ne, takoví lidé neexistují. I člověk stojící zcela dole může z vašeho pohledu jen omezeně činit bohulibé skutky. Ty však jsou u Boha veliké, protože vycházejí z nouze dané situace. Jen zaslepený sobec nenachází příležitost ke skutkům lásky. Myslete na Kristovo přirovnání o chudé vdově, která dala svůj poslední halíř. Pozorujte skutky vývojově níže stojících lidí z této perspektivy, oceňujte jejich dobrou vůli! Pro vás to není mnoho, ale pro Stvořitele ano. Než vyslovíte názor, přemýšlejte o situaci, v níž se dotyčný nachází, a snažte se ho pochopit.

XIX. Duchovní prožitky

Co způsobuje blaženost výše vyvinutých duchovních bytostí?

Síla sjednocující lásky. Jsou šťastni konáním dobra. Stoupající pocit blaženosti vyznívá v setkání duálů a její stupeň je jejich společná cesta k dokonalosti.

V čem se projevuje utrpení těžce zatížených duchovních bytostí?

V celém jejich životním stavu. Ve stavu duševním, citovém, ale i v myšlení. V závisti, žárlivosti a nesvornosti ke všem, kteří stojí v cestě k uskutečnění jejich tužeb a uspokojení chtíčů. Před sebou vidí neustále to, co by chtěli dosáhnout, ale nejsou toho schopni.

Jejich touha po požitcích, neukojená smyslnost, věčná přání a náruživosti všeho druhu i jejich nespoutané vášně dosahují vrcholu, ale nemohou být ukojeny.

Osvobozuje člověka smrt od pokušení?

Jen ty, kteří dosáhli zvláštního duchovního stupně. Všeobecně lze říci, že neosvobozuje. Tím však, že odpadnou pozemské náruživosti, přání a žádosti, dochází k omezenému působení negativních sil.

Mohou rozpoznat provinilé bytosti štěstí a volnost výše vyvinutých jedinců? Jaké pocity je přitom provázejí?

Občas je jim umožněno vidět šťastný život výše vyvinutých bytostí, litují-li svých omylů i prohřešků a má-li jim být poskytnuta příležitost k získání nových poznatků, což je často vede k rozhodnutí prosit o pomoc ze své nepříjemné situace. Jakmile dosáhne toto rozhodnutí jejich vědomí, prosí téměř vždy o možnost nové hmotné inkarnace, aby mohli vyrovnat svá provinění a dosáhnout šťastnější posmrtné budoucnosti. K prošení nikdo tyto duše nenutí. Vychází z jejich svobodné vůle, kterou chtějí docílit změny svého nedobrého stavu.

Co říkal Kristus, když pomáhal a těšil potřebné?

„Proste svého nebeského Otce, On vás vyslyší!" Nic nepřichází samo. I vy na Zemi prosíte, chcete-li něco získat.

Pociťují výše vyvinuté bytosti při pohledu na utrpení provinilých bytostí bolest a smutek?

Ti, kteří si to přejí, ano. Jejich vědění jim však přináší jistotu, že toto utrpení je dočasné. mnoho vyšších bytostí je činných jako pomocníci

a misionáři v nejnižších vývojových sférách, jejich činnost je plní radostí a nadějí.

Mohou duchovní bytosti skrývat před ostatními své pocity a myšlenky?

Rozhodující je výška vývojového stupně. Mezi výše vyvinutými bytostmi neexistuje zatajování myšlenek nebo pocitů. Jejich veškeré vnitřní dění je otevřené. U méně vyvinutých jedinců odpovídá utajování myšlenek a pocitů jejich vývojové úrovni. Mezi více a méně vyvinutými bytostmi odhaluje vyspělejší bytost jen to, co odhalit chce.

Proč cítí mnoho lidí v současné době životní rozmrzelost?

Tento pocit je způsoben přesyceností hmotnými požitky, prázdnotou danou zdánlivou bezúčelností žití a zahálčivým způsobem života. Z duchovních důvodů přicházejí v úvahu nedostatek víry a duchovního vědění o původu člověka i jeho posmrtné existenci, neznalost životního poslání lidstva, neznalost činnosti satanských sil, které dohánějí člověka k těmto stavům i k vraždám a sebevraždám, tak jako ke všem těžkým proviněním proti Božím zákonům. Mnozí lidé vidí jen životní prázdnotu a jednají v zajetí těchto pocitů. Život pro ně nemá cenu, jsou přesvědčeni, že jim nemůže nic dát.

Tuto poslední otázku jsem volil úmyslně, abyste si uvědomili, že každý život je dar, který máte přijímat s vděčností k jeho Tvůrci. S vděčností ke Kristovi, který vám svou smrtí umožnil oprostit se z temných pout Luciferovy nadvlády, abyste mohli dosáhnout opět světla a míru v klínu Stvořitele.

Zanechávám vám sílu a moc vnitřního míru. Ochraňujte jej, i když vám ho bude chtít vnější svět vzít. Budu mít radost z vašeho dalšího růstu, z vaší vzájemné lásky, z vaší pomoci těm, které potkáváte na společné cestě do svého pravého domova.

Vysvětlivky k textu

Velký třesk

Velkým třeskem je v současné kosmologii označována událost vzniku fyzikálního prostoru, fyzikálního času a v tomto časově-prostorovém systému fyzikální hmoty neboli energie. Energie a hmota jsou považovány za dvě různé formy jedné veličiny. Z toho vyplývá poznání, že existuje vyšší svět nad časem a prostorem, v němž se dá hledat důvod, proč náš hmotný svět a jeho stálý růst vznikl. (Tento stálý růst vysvětluje pojem třesk nebo exploze.)

Není správné se domnívat, že Velkým třeskem byl vyplněn dříve existující, nekonečný prázdný prostor, protože prázdný prostor neexistuje a neexistoval. Přírodní vědy jsou v rámci možností lidského vnímání vázány na hmotný čas a prostor, a proto nejsou schopny popisu tohoto vyššího světa.

Panteismus

Panteismus je filozofická nauka, hlásající, že Bůh a svět je identický a život vesmíru je Bůh sám.

Aura

Lidská aura je energetický, fluidální obal těla, tvořený třemi obaly - těly, které jsou vzájemně spojeny nekonečně elastickým ódovým pásem (ód = životní síla) neboli stříbrnou šňůrou. Po přetržení této šňůry nastává smrt.

Éterické tělo, nejbližší obal fyzického těla, je nositelem životní síly člověka, spojujícím článkem fyzického těla s tělem astrálním. Přibližně 3 až 5 dní po smrti člověka přechází do energetické sféry Země.

Astrální a mentální tělo jsou nezničitelné, při dosažení vysokého stupně duchovního zrání přecházejí v ještě jemnější, výše organizované duchovní tělo.

Duál

Každé stvoření představovalo při svém vzniku spojení dvou vzájemně se doplňujících individualit, jejichž existence vycházela z principu polarity. Například jedinec dávající a přijímací. Proviněním ve vývojovém cyklu proti božské zákonitosti došlo ke zhmotnění původně fluidálního těla duálů, a tím k jejich roztržení, což mělo za následek jejich oslabení. K opětnému spojení duálů dochází v 7. atmosférickém kruhu, který je nejvyšším, pozemskému člověku dosažitelným, vývojovým stupněm před přechodem do vyšších vývojových oblastí.

Inkarnace, reinkarnace - znovuzrození

Smrt je oproštěním ducha od jeho hmotného obalu - těla. Individualita ducha zůstává reinkarnacemi nedotčena. Člověk se může inkarnovat opět jen v člověku, ne, jak se mylně někteří domnívají, ve zvířeti či rostlině.

Cílem každé inkarnace je dosažení vyšší duchovní zralosti poznáváním zákonitostí, podstaty, smyslu života a odčinění nedobrých skutků.

Nadzemské vývojové sféry

Země je obklopena sedmi atmosférickými kruhy, z nichž každý je rozdělen do sedmi sfér. Zemi nejbližší, první sféru, je možno nazvat peklem, ale bez věčného zatracení. To je jen výplodem lidské představivosti a mylné církevní nauky. Od čtvrtého atmosférického kruhu zaniká zákonitost pozemské reinkarnace, dochází

pouze k inkarnacím dobrovolným. Sedmá sféra sedmého atmosférického kruhu je závěrem všeho, co souvisí s životem na planetě Země. Po této sféře následuje přechod do vyšších vývojových prostorů.

OBSAH

I. NEJVYŠŠÍ INTELIGENCE 8
II. DUCHOVNÍ BYTOSTI 13
III. REINKARNACE 15
IV. NADZEMSKÉ SFÉRY 28
V. NEGATIVNÍ SÍLY 20
VI. BOŽÍ ZÁKONY 23
VII. VÝZNAM MODLITBY 25
VIII. SPRAVEDLNOST 28
IX. DUCHOVNÍ PRŮVODCI 30
X. PŮSOBENÍ DUCHOVNÍCH PRŮVODCŮ 32
XI. POZEMSKÉ ŠTĚSTÍ 36
XII. PROHŘEŠKY A LÍTOST 38
XIII. INKARNACE JEŽÍŠE KRISTA 41
XIV. KOLOBĚH ŽIVOTŮ 43
XV. VÝZNAM SNŮ 45
XVI. BOŽSKÁ LÁSKA 48
XVII. LIDSKÉ NEDOSTATKY 50
XVIII. DOBRO A ZLO 53
XIX. DUCHOVNÍ PROŽITKY 55
VYSVĚTLIVKY 59

Doporučená literatura

1. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Světlo v nás. Liberec, Santal 1995.
2. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Osud nebo svobodná vůle. Liberec, Santal 1997.
3. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Návrat k moudrosti a lásce. Liberec, Santal 2010.
4. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Poselství světla. Liberec, Santal 2000.
5. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Vnitřní síly a meditace. Liberec, Santal 2001.
6. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Procitnutí duše. Liberec, Santal 2003.
7. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Oba světy. Sedlčany, Carolus 2006.
8. KAŠPARCOVÁ, Pavla: Vesmírné kontiki. Sedlčany, Carolus 2008.
9. PEJŠOVÁ, Helena: Síť světla. Sedlčany, Carolus 2006.
10. VAY, Adelma: Tajemství kosmu. Liberec, Santal 1996.
11. WEIDNER, Gizela: Duchovní pravdy v otázkách a odpovědích. Liberec, Santal 1995.
12. WEIDNER, Gizela: Věčné zákony života. Liberec, Santal 1996.
13. WEIDNER, Gizela: Odkud jsem přišel, proč žiji na Zemi a kam se vracím. Sedlčany, Carolus 2007.
14. WEIDNER, Gizela: Cesta ke zdraví. Sedlčany, Carolus 2008.
15. WEIDNER, Gizela: Zbavme se strachu z přechodu do života po životě na Zemi. Sedlčany, Carolus 2010.
16. WEIDNER, Gizela: Karma a reinkarnace. Sedlčany, Carolus 2011.
17. WEIDNER, Gizela: Řekni ANO Bohu a svému životu. Sedlčany, Carolus 2011.

Duchovní pravdy v otázkách a odpovědích

Vydal MUDr. Karel Pejša
nakladatelství Carolus
Pod Cihelným vrchem 693, 264 01 Sedlčany
tel.: +420 723 784 974
helena.pejsova@volny.cz
Vydání první v nakladatelství Carolus, druhé v ČR (kniha vyšla v nakl. Santal)
Sedlčany 2012
ISBN 978-80-905018-0-5